

Ogsaa *Anthony Eden* (Storbritannien) opholdt sig ved det paradoksale i det polske Standpunkt og mindede om Mindretalsproblemets geografisk begrænsede Karakter. Det havde ikke været Meningen paa Fredskonferencen i 1919 at opstille Regler af universel Karakter, men at afgøre bestemte, lokale Spørgsmaal, der kun forelaa i visse Dele af Europa, hvor Fredstraktaterne havde indført en ny Fordeling af Landomraader, som medførte, at de Lande, hvis Territorium blev forøget, fik store Befolkningsgrupper til Undersaatter, der etnologisk ikke var knyttet til deres nye Stat, men til Nabolandene, som denne Stat næppe stod i venskabeligt Forhold til, men i mange Tilfælde endog nylig havde været i Krig med. Allerede fordi der ikke andre Steder i Verden foregaar eller paatænkes en saadan Overflytning af Befolkninger fra den ene Stat til den anden, findes der ikke noget tilsvarende universelt Problem, som kunde gøre det berettiget at generalisere en Ordning, der blev skabt for at løse et særligt Problem. At udvide denne særlige Ordning til andre Lande, hvor der findes Mindretal, men hvor der ikke foreligger noget internationalt Problem, vilde medføre Fare for, at Problemet netop opstod. Det havde været Hensigten med Mindretalstraktaterne at skabe en Ordning, der skulde gælde, saa længe Problemet bestod, men man havde sikkert aldrig tænkt sig, at dette vilde foreligge altid. Alle Mindretalstraktaterne indeholdt jo ogsaa Bestemmelser om, at de kan ændres med Samtykke af Folkeforbundsraadets Flertal. Disse Traktater tilsigtede ikke at holde Problemet i Live, men at løse det.

Fordi Befolkningen i nogle Lande er en Blanding af Racer og Religioner som i Storbritannien, behøver der ikke at findes noget Mindretalsproblem. Dette bestaar i det hele taget ikke i, at der i samme Land findes forskellige Racer og Trosbekendelser, men deri, at et Mindretal i et Land er Nabo til et Flertal af dets egen Race, Sprog eller Tro i et andet Land, hvorfra det fornylig er blevet udskilt.

Om Mindretalstraktaterne, der var sluttet for at løse et bestemt Problem, som forelaa i bestemte Egne og forhaabentlig kun i et begrænset Tidsrum, svarede til deres Formaal eller ej, var et Spørgsmaal, der mulig kunde drøftes. Men det var i alt Fald ikke et Spørgsmaal, man kunde løse ved at udvide den gældende Ordning til andre Dele af Verden, hvor Problemet ikke forelaa paa samme Maade, og hvor Fredens Sag ikke var tjent med, at man søgte at skabe eller udvikle det.

En Række andre Delegerede, deriblandt Italiens, Frankrigs og Belgiens, udtalte sig ligeledes imod Tanken om at søge den i visse Dele af Europa gældende Mindretalsordning udvidet til andre Lande og advarede ligesom den schweiziske og den britiske Delegerede mod at indkalde en stor Konference til Behandling af et Spørgsmaal, hvormeningerne var saa delte.

I delvis Tilknytning til de af *Françubis* (Haïti) fremsatte Tanker om en universel Beskyttelse af Individets Menneskerettigheder foreslog *de Valera* (Irland) en Undersøgelse dels af, hvilke Rettigheder for det enkelte Menneske, som ved Race eller Tro adskiller sig fra Flertallet, der kunde gøres universelle, og dels af de særlige Mindretalsproblemer, som er opstaaet af Krigen.

Da de faldne Udtalelser saaledes havde vist, at det polske Forslag ikke kunde samle tilstrækkelig Tilslutning, opfordrede Formanden den polske Delegation til at trække det tilbage, hvilket derefter skete.

I 6. Udvalg gav endvidere Ungarns Delegerede en Fremstilling af en lang Række Punkter, paa hvilke han hævdede, at de ungarske Minoriteter i Nabolandene, særlig Rumænien, ikke blev behandlet i Overensstemmelse med de gældende Traktater. Dette gav Anledning til udførlige Udtalelser af Rumæniens, Jugoslaviens og Czeslovakiets Repræsentanter, af hvilke særlig Udenrigsminister *Beneš*' Tale frembød almindelig Interesse, idet den viste, at den czechoslovakiske Regering har en langt gunstigere Opfattelse af den nuværende Mindretalsordnings Virkninger end den pol-